

Samen feesten in het Witte Veen

KIEK ONS DORP

DAGBLAD SERIE

Dagblad van het Noorden portretteert deze zomer dorpen en zijn inwoners in beeld en woord. Vandaag deel 3: de dorpsfoto én het verhaal van Witteveen. Het veendorp viert graag een feestje. En de hechte dorpsgemeenschap is vooral op elkaar aangewezen

Door Annique Oosting

Witteveen Het jongste dorp van Drenthe ligt ver verscholen van de buitenwereld. Weilanden en bossen omlijsten het veendorp Witteveen. Ontstaan in 1926 omdat Emmen een oplossing zocht voor de vele werkloze arbeiders. Witteveen groeide uit tot een hecht, zelfstandig dorp dat van feesten houdt.

Eerder deze maand stond Witteveen een weekend lang op zijn kop vanwege het 85-jarig bestaan. Een dag na het feestweekend zijn de sporen nog duidelijk zichtbaar. In de bomen hangen dolfijnen, de gigantische tent op het voetbalveld staat nog overeind en de Witteveners lopen met kleine oogjes rond.

"Wij kunnen prima feestvieren", constateert Gerco van Brouwershaven, voorzitter van de feestcommissie. En dat doen de dorpsbewoners dan ook veelvuldig. Als het voetbalteam wint, tijdens een jubileum of gewoon in de kroeg. "Het café is niet voor niets de enige overgebleven faciliteit in Witteveen", lacht Marc Oortwijn.

We zitten in de voetbalkantine. Vier mannen achter een kop koffie. En dat is een vrouw te weinig, vindt Gerco van Brouwershaven. En laat nu net Elly Klaverman langs de voetbalvelden lopen met haar hond Noortje. Gerco roept haar, Elly schuift aan en Noortje krijgt een stroopwafel.

De voetbalkantine is de favoriete plek van Jari Hooijer (15). "Het dorp loopt uit voor wedstrijden. Volgend jaar bestaat de club 25 jaar, dat wordt weer een mooi feest." Jari is een geboren Witteveener. Wim Huizing ook. De andere tafelgasten zijn import. Geboren en import gaan goed samen in Witteveen. Dat komt doordat er geen eeuwenoude families in Witteveen wonen. "Daar is het dorp nog te jong voor", zegt Elly. Zelf kwam ze zes jaar geleden uit het Westen naar Witteveen. "Je wordt gelijk geaccepteerd, dat is zo bijzonder."

Er samen iets van maken, dat is typisch Witteveen, aldus Wim. Gerco: "Het dorp heeft, inclusief buitendorpen, zo'n zeshonderd inwoners. Met een feest hebben we minstens zestig vrijwilligers. En dat zijn alleen de mensen op papier." Gerco geeft een voorbeeld. Een dag voor het jubileumfeest bleek dat het toilet niet geleverd kon worden. Toch staat de volgende middag een wc op het terrein. Spontaan in elkaar getimmerd door handige dorpsgenoten.

Buiten de feesten om is er weinig te doen in Witteveen. Jari heeft er geen problemen mee. "We hebben een actieve jeugdsoos waar ik grote groep vrienden heb." De vriendengroep is een mengelmoes van leeftijden. "Klopt, maar daar raak je aan gewend. Op de basisschool helpen de oudere kinderen de jongeren ook." Maar ook de volwassenen en de jongeren werken nauw samen. Gerco: "Je bent op elkaar aangewezen en dat werkt prima."

"We zijn een eenheid", beaamt Wim. Hij heeft een jaar in Beilen gewoond, maar dat beviel niet. "Ik had verschrikkelijke heimwee en ben teruggekomen."

Om het dorp leefbaar te houden, is belangrijk dat voorzieningen blijven. Het aantal leerlingen op de basisschool loopt terug. "Toen ik op school zat hadden we honderd, maar nu nog maar 37 leerlingen", zegt Jari. En de voetbalclub moet natuurlijk blijven. "Geen probleem sinds de fusie met Nieuw-Balinge", vindt Gerco.

Volgend jaar bestaat de voetbalclub 25 jaar. Tijd voor een feestje. En daar kijken de vijf alweer naar uit. Elly: "Ik kom uit het Westen en rij heel Nederland door voor mijn werk. Maar elke keer als ik Witteveen binnenrij kom ik thuis."

▲ Bijna heel Witteveen feestend ter gelegenheid van het 85-jarig bestaan van het dorp op de foto in de krant. Foto: DvhN/Duncan Wijting



Dinsdag in Kiekonsdorp: Weerwille

Witteveen
In de jaren twintig was er veel werkeloosheid in Drenthe. Daarom werd in 1926 een dorp uit de grond gestampt om werkloze arbeiders te huisvesten. De locatie: een moerasachtig gebied dat bekendstond als het Witte Veen. In de buurt deden de arbeiders ontginningswerkzaamheden. Eerst sliepen ze in houten barakken en voor elke barak werd een beheerder met vrouw aangesteld. Zij zorgden voor een warme maaltijd en hielden de barak schoon. Later werden ook arbeiders uit Dordrecht, Schiedam en Duitsland aangevoerd en werden de eerste huizen gebouwd.